

De jasmijnzussen

Corina Bomann bij Boekeryj:

Het vlindereiland
De maneschijnsonate
De jasmijnzussen
De stormroos
Een wonderlijke winterreis
Het klaprozenjaar
Winterbloesem
De rozentuin
Een kamer aan zee

De vrouwen van de Leeuwenhof:

Agneta's erfenis
Mathilda's geheim
Solveigs belofte

De kleuren van schoonheid:

Sophia's hoop
Sophia's wens
Sophia's triomf

Waldfriede-serie:

Gloriedagen
Lichtpunt
Avondrood
Ochtendgloren

CORINA
BOMANN

De jasmijnzussen

Dankzij haar overgrootmoeder krijgt een jonge vrouw
weer greep op haar leven

Vertaald door Lilian Caris

Eerste druk 2015
Zestiende druk 2024

ISBN 978-90-492-0345-0
ISBN 978-94-023-0388-9 (e-book)
ISBN 978-90-528-6482-2 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Die Jasminschwestern*
Vertaling: Lilian Caris
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punch Design
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2014 Ullstein Tasschenbuch Verlag, Ullstein Buchverlage GmbH,
Berlijn.
© 2015 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van
druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder vooraf-
gaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

 Proloog

JANUARI

‘Kom nou!’ Gejaagd veegde Melanie een uit haar vlecht losgeraakte haarstreng uit haar gezicht. Al een half uur stond ze bij de lopende band te wachten. De ene koffer na de andere kwam voorbij – alleen niet de hare.

Zo langzamerhand vreesde ze dat hij was zoekgeraakt. Wat haar garderobe betreft was dat geen groot verlies, op reis en op haar werk kleepte ze zich eenvoudig en praktisch. Spijkerbroeken, T-shirts, blouses, stevige schoenen en bij hoge temperaturen topjes, shorts en teenslippers. Op dit moment zat haar koffer voor zo’n zeventig procent vol met dat soort bezwete bundeltjes. Haar camera had ze gelukkig altijd bij zich in haar handbagage.

Ze was geen souvenirjager, maar van deze reis had ze wat aandenkens meegebracht, waarvan ze het verlies erg zou hebben betreurd: een kogelronde boeddha van jade die ze bij een straathandelaar in Saigon had gekocht, een eeuwenoude afbeelding op rijstpapier van een vergezicht met een berg en twee fantastische windgongen, een voor haarzelf en een voor haar grootmoeder.

Bijzonder trots was ze op wat ze voor haar verloofde Robert had meegenomen. Ze had de hand weten te leggen op twee oeroude drakenmunten, waarvan beweerd werd dat ze geluk brachten. Ze stamden uit 1654 en waren haar door een straathandelaar aangeboden.

Zonder lang na te denken had ze toegehaapt, om zichzelf vervolgens urenlang te martelen met de vraag of de munten niet ergens gestolen waren. Nadat haar pensionhoudster haar had verzekerd dat dergelijke munten vaak in oude huizen opdoken en het allemaal vast op de juiste manier was gegaan, had ze ze ingepakt en ze had ze probleemloos door de douane gekregen.

Omdat ook het volgende stuk bagage niet haar koffer was, haalde ze haar mobiele telefoon uit haar jaszak en zette hem aan. Met een verscheen er een sms-bericht van Robert op het display. Dat had hij om vijf over zeven geschreven, waarschijnlijk was hij toen net op.

Melanie glimlachte. Als ze van een reis terugkwam, verwelkomde hij haar altijd met een berichtje.

‘Hallo, lieve thuiskomer, kan je helaas niet afhalen, maar in gedachten ben ik bij je. Heb een afspraak, vanavond vieren we het uitgebreid. Ik verheug me er zo op je eindelijk weer in mijn armen te kunnen sluiten. Dikke kus, Robert.’

Wat zou hij deze keer bedacht hebben? Als ze lang weg was geweest, maakte hij altijd plannen: voor een theatervoorstelling, een film, of simpelweg voor een heerlijk knusse avond met kaarsen en champagne.

Melanie toetste een antwoord in: ‘Hallo, lieve onbestorven weduwnaar, ben goed aangekomen, wacht alleen nog op mijn koffer. Kun je hem niet op magische wijze laten verschijnen? Ik heb veel te vertellen en te laten zien en verlang naar je. 1000 kussen, Melanie.’

Sinds vijf jaar werkte Melanie als modefotograaf, een hectische baan die haar naar de mooiste plekken ter wereld bracht. Kleurrijke sari’s voor de Taj Mahal, prachtige zijden kimono’s in de oude keizerstad Kyoto, avondjurken in Venetië, gewaagde creaties in New York en fantastische sieraden in Cairo vulden haar portfolio en de pagina’s van diverse modetijdschriften. Met haar negenentwintig jaar was ze al de halve wereld over gereisd.

Toen ze een paar maanden terug van een groot modehuis het

aanbod had gekregen een fotoshoot in Vietnam te maken, was ze in de wolken. Allereerst omdat zulke aanbiedingen niet voor het oprapen lagen, in de tweede plaats omdat ze een bijzondere band had met dat land, want haar overgrootmoeder Hanna kwam ervandaan. Al sinds lang wilde ze het land van haar voorouders bezoeken, maar ze had er nooit de gelegenheid voor gehad.

Het liefst was ze er met Robert heen gegaan, maar zelfs als hij niet had hoeven werken, zou het bij haar agentschap niet goed zijn gevallen als ze de dag had doorgebracht met romantische wandelingen over het strand. Haar werkschema was heel strak geweest. Het modehuis wilde de kosten zo veel mogelijk beperken.

Dus was er maar krap een halve dag overgebleven om in Ho-Chi-Minh-stad, het vroegere Saigon, de tempels te bewonderen en wat inkopen te doen. En ze had foto's gemaakt: van vrouwen met de typerende rijsthoeden, kinderen die dromerig speelden aan de rand van de straat, marktkraampjes glimmend van specerijen en kruiden in alle mogelijke kleuren en betelnoot kauwende mannen die op bankjes voor hun huis zaten en af en toe hun roodgekleurde tanden blootlachten.

Tijdens de retourvlucht kon ze één gedachte niet meer uit haar hoofd zetten. Als ze Vietnam als bestemming voor hun huwelijksreis kozen, kon ze het land echt leren kennen – en het ook meteen aan Robert laten zien. Omdat ze pas in augustus wilden trouwen, hadden ze nog geen concrete plannen voor de reis. Misschien kon ze haar verloofde overhalen.

Eindelijk, mijn koffer! dacht Melanie en haalde haar bagage van de band.

In de wachtruimte was het een drukte van belang. Voor de loketten van de verschillende luchtvaartmaatschappijen stonden lange rijen. Enkele wachtenden verdreven de tijd in de talrijke winkels. Melanie was blij dat ze eindelijk uit het luchthavengebouw weg kon.

Berlijn begroette haar met laaghangende bewolking en ijzige temperaturen. Het januari grijs kon ook door de kleurige reclameborden niet worden verdreven. Melanie trok huiverend haar jas

dichter om haar schouders. Wat was het aan de Zuid-Chinese Zee toch heerlijk geweest!

Tot haar geluk liet de bus niet lang op zich wachten, maar desondanks was hij overvol. Drommen mensen drongen naar binnen, en Melanie bleef uiteindelijk vastgeklemd tussen twee zakenmannen staan.

Ze verheugde zich al op een warm bad en een beetje rust. Omdat Robert gewoonlijk niet voor vijven van kantoor thuiskwam, zou ze de tijd gebruiken om haar moeder op te zoeken. Die had een hoedenwinkeltje in de Invalidenstrasse. Ze had het vak van Hanna geleerd, die in de jaren vijftig met haar hoedencreaties enorm opzien had gebaard bij de Parijse chic. Met grote trots vertelde haar overgrootmoeder aan iedereen dat zelfs de jonge Engelse koningin Elizabeth bij haar inkopen had gedaan.

Opeens zoemde het in haar zak. Wie belde er om deze tijd? Robert? Nee, die had nu vast zijn afspraak. Haar moeder? Nee, dat was niets voor haar. Waarschijnlijk was het Charlotte van het agentschap, die wilde weten of ze goed was aangekomen.

Haar assistente bij het fotoagentschap was een beweeglijke midertiger die het talent had de beste fotografenbaantjes in de modebranche binnen te halen. Melanie zag haar voor zich, hoe ze tijdens het overgaan van het signaal haar verschillend gekleurde nagels inspecteerde en vervolgens, als ze de voicemail kreeg, er opgewekt op los kletste.

Omdat ze niet op een van de zakenmannen wilde vallen als de bus plotseling een bocht maakte, liet Melanie de telefoon rinkelen en keek naar buiten naar de gevels van Reinickendorf. Bij een bruidsmodezaak, die jurken aanbood die leken op in pasteltinten geverfde dotten watten, moest ze gniffelen. Zou Robert haar in zo'n jurk willen trouwen? Vast wel, maar eigenlijk was zoiets pompeus niets voor haar.

Ze had een eenvoudige, nauwsluitende japon voor ogen, misschien gebaseerd op een historisch model. In het modemuseum van haar overgrootmoeder bevond zich een prachtig model dat niet draagbaar meer was, maar wel nagemaakt kon worden. In

plaats van een sluier wilde Melanie jasmijnbloesem in haar haar dragen. Robert zou dat zeker geweldig vinden.

Weer zoemde haar mobieltje. Lieve help, Charlotte, je bent wel hardnekkig! dacht Melanie, en omdat het nog steeds zo druk was in de bus, liet ze het maar weer rinkelen. Tegelijkertijd nam ze zich voor terug te bellen zodra ze thuis was. Misschien was het belangrijk.

Een half uur later kwam ze eindelijk aan op haar halte. Ze tilde haar koffer de bus uit, blij aan het gedrang te ontsnappen, en stapte de straat op. Haar woonblok lag in de buurt van een kleuterschool. Al van verre hoorde je het gekrijs van de kleintjes, die ondanks het koude weer buiten speelden.

Als we straks zelf kinderen hebben, zei Robert soms gekshe- rend, kun je ze daar onderbrengen. Maar Melanie was er nog niet zo zeker van dat ze snel kinderen wilde. Natuurlijk had ze er de goede leeftijd voor, maar kinderen krijgen betekende in haar geval dat ze een tijd zou moeten ophouden met werken, en dat wilde ze nu nog niet.

Het huis verwelkomde haar als altijd met warme kleuren en een lichte rozengeur, die afkomstig was van een in wit gehouden boeket naast het telefoontafeltje.

Glimlachend legde Melanie haar sleutels op het tafeltje naast de deur. Het rode lampje van het antwoordapparaat knipperde.

Ze rook even aan de rozen, drukte op de afspeeltoets en droeg haar tas naar de slaapkamer. Het geluid van het antwoordapparaat was hard genoeg om de berichten in het hele huis te kunnen horen.

‘Er zijn drie nieuwe berichten,’ verkondigde het apparaat met monotone stem, en vervolgens barstte het los.

‘Hi, hier is Charlotte, ik weet het, je zit vast nog in het vliegtuig, maar als je er weer bent, neem je dan alsjeblieft even contact op? Ik heb namelijk een fantastische opdracht voor je! Ik zeg alleen: twee weken Cariben! Bel dus!

Piep!

‘Beste mevrouw Sommer, u bent de gelukkige winnares... Hallo? Hallo? Tuut, tuut, tuut...’

Piep!

‘Dit is brigadier Werner van de politie. Neemt u alstublieft onmiddellijk contact op met nummer..’

Melanie was nog aan het gniffelen over het warrige reclametelefoontje, maar nu verstarde ze.

De politie op haar antwoordapparaat? Haar hart begon tekeer te gaan. Vlug pakte ze haar mobieltje uit haar jaszak. De twee gemiste oproepen kwamen van precies hetzelfde nummer dat de agent zojuist noemde.

Meteen belde ze terug. Daarbij schoot er van alles door haar hoofd. Was er iets met Robert? Of met haar moeder?

Na vijf keer overgaan werd er eindelijk opgenomen.

‘Met Melanie Sommer. U hebt me gebeld.’

De agent antwoordde bevestigend en legde uit hoe hij aan haar nummer kwam. En nog geen minuut later stortte Melanies wereld in.

‘Meneer Michaelis heeft rond half acht een ongeluk gehad op de snelweg richting Oranienburg,’ verklaarde de brigadier.

‘Wat?’ vroeg Melanie verward. Ze had het duidelijk gehoord, maar was niet in staat de informatie op te nemen. Robert zou een ongeluk hebben gehad? Maar hij reed toch voorzichtig! En hij wist met zijn Volvo om te gaan.

‘Hij is, waarschijnlijk door de gladheid van vanochtend, van de weg geraakt. De Volvo is door de vangrail geschoten en over de kop geslagen,’ vervolgde de politieagent, haar vraag negerend.

Melanie schudde haar hoofd. Haar knieën werden zo slap dat ze op het bed neerzakte. Gladheid, vangrail... Nee, dat kon niet waar zijn!

‘Weet u zeker dat het Robert Michaelis was?’ vroeg ze. Het was immers mogelijk dat iemand de auto gestolen had en de papieren toevallig in het handschoenenvakje hadden gelegen.

‘We hebben hem aan de hand van zijn papieren overduidelijk kunnen identificeren. Bovendien had hij zijn mobiel bij zich.’

Het woord ‘identificeren’ bracht Melanie ertoe paniekerig te

vragen: ‘Hoe is hij eraan toe? Leeft hij nog?’

‘Volgens mijn gegevens is hij naar het ongevallencentrum van het Charité gebracht. Als u wilt, geef ik u het nummer.’

Melanie zei ja en noteerde de getallenreeks mechanisch, waarna ze zonder verdere uitleg van de agent af te wachten ophing.

Robert had een ongeluk gehad. Om half acht! Melanie zocht zijn bericht op. Vijf over zeven. Vijfentwintig minuten later was het gebeurd. Had hij op zijn mobiel gekeken, in afwachting van haar antwoord? Ze had toch altijd tegen hem gezegd dat hij van zijn mobieltje af moest blijven als hij in de auto zat!

Melanie liet de telefoon in haar zak glijden, greep haar handtas en stormde naar de deur. Ze wilde niet gewoon alleen maar bellen. Ze wilde de arts spreken die nu voor hem zorgde. Ze wilde hem zeggen dat hij goed moest letten op de man van wie ze hield.

Bij het Charité aangekomen parkeerde ze haar blauwe Toyota tussen twee enorme terreinwagens op de parkeerplaats voor bezoekers en rende toen naar de ingang. Tijdens de rit waren de tranen een paar keer gekomen. Het kon gewoon niet waar zijn! Waarom had dit nu juist Robert moeten overkomen? Hij deed geen vlieg kwaad, was altijd aardig en beleefd... Maar waarschijnlijk deed dat er bij een ongeluk niet toe. Het kon iedereen treffen, ongeacht of het een engel of een klootzak was.

Sissend gingen de glazen deuren open, geluiden uit het ziekenhuis kwamen haar tegemoet. De verpleegster bij de receptie keek haar een beetje nors aan. Een man op een brancard werd net door verplegers door een draaideur geloodst. Aan de grijsblonde haar-dos zag Melanie meteen dat het niet Robert was.

‘Pardon, mijn naam is Melanie Sommer, ik ben de verloofde van Robert Michaelis. De politie heeft me gebeld en gezegd dat hij hier is binnengebracht.’

‘Gaat u maar zitten, alstublieft, ik zal het even navragen,’ antwoordde de verpleegster en ze pakte de hoorn van de telefoon.

Bijna had Melanie geroepen of ze dat niet uit haar hoofd wist – de noodgevallen werden toch bij haar langsgebracht en aange-

meld. Maar ze zweeg en merkte nu pas de andere wachtenden op, wie het onverschillig leek te laten wat er om hen heen gebeurde. Een vrouw had haar dikke jas onder haar hoofd geschoven en lag te slapen. Een oudere man hield een krant voor zijn gezicht, een jonge vrouw zat druk op haar mobieltje te typen.

Melanie had geen zin bij hen te gaan zitten, dus bleef ze voor de balie staan.

Er verstreken enkele minuten. De verpleegster had blijkbaar telkens een andere afdeling aan de lijn. Wisten ze niets over Robert? Was er misschien toch sprake van een verwisseling? Had iemand zijn mobieltje gestolen? Zijn papieren? Maar de agent had gezegd dat ze hem zonder enige twijfel hadden geïdentificeerd.

‘Mevrouw Sommer?’

De stem van de verpleegster rukte haar uit haar gedachten.

‘Meneer Michaelis is momenteel in de OK, het kan een tijd duren voor ik u meer kan zeggen. Wilt u zolang hier wachten of liever naar huis gaan?’

Zou u naar huis gaan als uw verloofde misschien voor zijn leven lag te vechten? was Melanie bijna ontglipt, maar daar had ze de kracht niet toe. Ze kreeg een wee gevoel in haar maag, haar benen werden slap. Hij leefde nog, maar ze voelde dat zijn leven aan een zijden draadje hing.

‘Ik blijf hier,’ hoorde ze zichzelf zeggen en toen liep ze op een drafje naar de andere wachtenden. Omdat ze het ineens heel warm kreeg, deed ze haar jas uit en legde die opgevouwen op haar schoot. Daarbij had ze het gevoel dat ze een luchtbel binnen was gegleden die de tijd en andere mensen met een dun membraan buitensloot. Ze dacht er niet aan iemand te bellen. Ze wilde in geen geval haar moeder in paniek brengen. In plaats daarvan liet ze haar gedachten ronddwalen, door de gangen van het ziekenhuis, hoewel ze die niet kende, en toen ze was aangekomen bij de OK waar de artsen met Robert bezig waren, smeekte ze hem terug te komen. Laat me alsjeblieft niet in de steek...

Nadat ze zo een uur had zitten kijken hoe nieuwe noodgevallen werden binnengebracht, werd ze overmand door een allesdoor-

dringende vermoedheid. Hallo, meneer Jetlag, dacht ze, en ze deed haar ogen dicht. Misschien is het goed om wat te slapen.

Toen leek alles te verdwijnen. Het weeë gevoel in haar maag, de stemmen en zelfs de sirene van een aanstuwende ambulance. Alles werd stil, en toen meende ze het ruisen van de zee te horen...

Melanie doopte haar vingertoppen in het aankomende schuim. Met licht gesis gleden het water over het zand, omspoelde haar hand en trok zich weer terug. Die ochtend was de zee heel kalm. De golven braken langzaam en brachten wat zeewier en mosselen aan land. In overeenstemming met de tere stemming was de hemel bekleed met zachtroze sluiers. De rotsen staken als donkere wachters boven de zeespiegel uit.

Melanie zoog de warme, naar algen ruikende lucht diep op en glimlachte in zichzelf. Dit was echt paradijselijk. ‘Melanie?’ De zachte donkere stem die haar altijd aan nachtblauwe zijde deed denken, haalde haar uit haar gedachten. Ze draaide zich om en zag hem slechts enkele passen van haar vandaan achter zich staan.

Zijn rijzige, goedgetrainde gestalte stak in een kaki broek en een wit overhemd. Zijn baard gaf zijn markante trekken een stoutmoedig accent. Zijn korte krullen waren in de war gebracht door de morgenwind.

Met op de achtergrond het huis op palen en de zachte ochtendhemel leek hij een model dat op het punt stond in een glossy de dameswereld te verrukken.

Melanie glimlachte, keerde de zee haar rug toe en liep op hem af. Ze kusten elkaar, toen zei Robert: ‘We moeten naar de veerboot. Die kan toch niet zonder ons vertrekken?’

Bij de steiger aangekomen zag Melanie meer passagiers die ook de veerboot op wilden. Het was een heel gedrang.

‘Maak je geen zorgen, ik ben bij je,’ zei Robert terwijl hij haar hand vasthield en haar door de menigte trok. ‘We zullen heus niet zoekraken.’

Even later verscheen de veerboot. De pont meerde zijdelings langs de steiger aan, een medewerker gooide de trossen uit. Er

kwamen geen passagiers af, maar nu ging er ineens een schok door de menigte.

Melanie kon niet ontdekken wat de oorzaak was, maar de mensen raakten in paniek, enkele probeerden de boot op te komen, andere leken zich bedacht te hebben en wilden weer terug.

Er werd zo aan hen getrokken dat ze bang was Robert te verliezen.

‘Hou me vast!’ riep ze, maar hoewel zijn hand strak om de hare was geklemd, werden ze uit elkaar gerukt. Terwijl ze eigenlijk de boot op wilde, werd Melanie meegezogen door degenen die richting land drongen. Roberts kuif verdween in de mensenmenigte.

Ze riep hem, maar er kwam geen geluid uit haar keel. Steeds verder werd ze terug naar de wal gesleurd, terwijl Robert met de menigte het schip op verdween.

Merkte hij dan helemaal niet dat ze niet meer bij hem was? Of kon hij gewoon niet meer terug?

In paniek probeerde Melanie zich door de mensen heen te worstelen. Toen haar dat eindelijk was gelukt, voer de boot al af. Ze zag Robert op het bovendek staan, hij zwaaide naar haar en zei iets, maar ze kon het niet verstaan. Vertwijfeld stak ze haar hand naar hem uit, maar hij verdween.

‘Mevrouw Sommer!’

Melanie schrok op uit haar droom toen iemand haar schouder aanraakte. Verward keek ze op. Intussen was het middag geworden. De zon had het grijs van de regen enigszins verdreven, maar te laat, want nu zakte hij weg achter de gebouwen van de kliniek.

Voor haar stond de verpleegster van de receptie. Pas nu drong tot haar door dat ze zich niet, zoals ze in eerste instantie dacht, op de luchthaven bevond, maar in de wachtruimte van de afdeling Spoedeisende Hulp. Hoeveel uur had ze hier geslapen?

De verpleegster keek bezorgd. ‘Is alles in orde met u?’

Melanie knikte.

‘Meneer Michaelis is zojuist uit de OK gekomen en ligt nu op de intensive care. Dr. Paulsen, de behandelend arts, wil u graag spreken.’

De woorden gingen als een elektrische schok door haar heen. ‘Hij leeft dus? Hoe gaat het met hem?’

‘U moet met dokter Paulsen praten, hij zal u alles precies uitlegen...’ De verpleegster knikte haar bemoedigend toe en wees toen naar de deur.

‘Dank u wel.’ Melanie stond op, pakte haar jas en liep weg.

Achter de gesloten deuren waarlangs de dienstdoende verpleegster haar leidde, piepte het in verschillende toonhoogten, daartussen zuchtten en tikten allerlei machines. Achter een van deze deuren ligt Robert, schoot het door haar heen. Daarbij werd haar keel dichtgesnoerd, en ze kreeg weer een wee gevoel in haar maag.

De verpleegster bracht Melanie naar een spreekkamer en verzocht haar daar te wachten. Een paar minuten later verscheen de arts, een lange man in blauwe OK-kleding.

‘Mevrouw Sommer?’ Hij stak haar zijn hand toe, die naar zeep en desinfecterende middelen rook. Zijn haar was aan de slapen wat vergrijsd, zijn bruine ogen namen haar vriendelijk op. ‘Dokter Paulsen, ik heb meneer Michaelis opgenomen en geopereerd.’

Melanie knikte, zoiets als ‘aangenaam kennis te maken’ kreeg ze echter niet over haar lippen. Gelukkig leek de arts dat ook niet te verwachten.

‘Hoe... hoe gaat het met hem?’ vroeg Melanie met bonzend hart terwijl de arts achter het bureau plaatsnam.

‘Dat is op het moment moeilijk te zeggen. Hij leeft, maar zijn toestand is zeer ernstig.’ Dokter Paulsen pakte Roberts status. ‘Hij is tegen acht uur binnengebracht, met talrijke botbreuken en een schedeldakfractuur. Röntgenfoto’s lieten een door letsel veroorzaakte bloeding in de hersenen zien, die we met een operatie moesten verhelpen.’

Acht uur. Rond die tijd had ze tussen de andere passagiers geperst in de bus gestaan.

Melanie was blij dat ze zat. ‘Is... is hij gewond geraakt aan zijn hoofd?’

‘Ja, onder meer. Door de bloeding had zich grote druk onder de schedel opgebouwd, we wilden niet dat de hersenen verder be-

schadigd werden, dus hebben we de druk verlicht.’

Melanie deed haar ogen dicht. Ze kon zich zo’n ernstige verwonding aan het hoofd niet voorstellen, maar druk op het schedeldak, bloeding en verlichten, dat klonk verschrikkelijk. ‘En hoe is zijn toestand nu?’

‘Tot dusver stabiel, maar in dit stadium kan er elk moment verandering optreden. We doen alles wat in onze macht ligt om hem weer te genezen.’

Melanie kon daarop eerst niets zeggen. Wat dokter Paulsen zei, deed haar denken aan doktersseries, en die zette ze meestal uit.

Er leek ineens een loodzware last op haar borst en schouders te drukken. Tegelijkertijd voelde ze zich vanbinnen eigenaardig verdoofd.

‘Kan ik hem zien?’

Dokter Paulsen knikte. ‘Ja, maar heel even. Hij wordt intensief verzorgd en bewaakt. En u moet weten dat hij in coma ligt. U kunt dus niet met hem praten.’

Die woorden troffen Melanie als een klap in het gezicht. ‘Coma? Bedoelt u een kunstmatig coma?’

‘Het coma is spontaan opgetreden. Het lichaam reageert daarmee op de verwondingen.’

‘En wanneer zal hij daaruit ontwaken?’ Melanie zocht in haar geheugen koortsachtig naar informatie over coma die ze ooit had opgepikt. Maar er wilde haar niets te binnen schieten.

‘Waarschijnlijk zodra het lichaam daar klaar voor is. Momenteel doet het coma hem goed. Het ondersteunt zijn organisme zo goed als het kan bij de genezing.’

‘En... zal hij er blijvende schade aan overhouden?’ vroeg Melanie onzeker verder, en ze berispte zichzelf meteen. Wees blij dat hij nog leeft!

‘Dat kan ik nog niet zeggen, daar is het nog te vroeg voor. Ik stel voor dat u morgen of overmorgen nog eens langskomt of opbelt. Misschien weten we dan meer. En mocht er verandering optreden, dan zullen we u dat natuurlijk laten weten.’

Als verdoofd verliet Melanie een paar minuten later het zieken-

huis. Ze merkte niet dat de kou haar in het gezicht sloeg toen ze naar de parkeerplaats liep. Ze hoorde niet dat bevroren resten sneeuw onder haar laarzen knarsten. Het beeld van Roberts roerloze, aan verschillende apparaten aangesloten lichaam stond op haar netvlies gebrand, en wat de arts had gezegd was op dat moment het enige waar ze aan kon denken. Robert lag in coma, zwaargewond. Voor hoelang, dat wist niemand. En of hij zou herstellen, stond in de sterren geschreven.

Die vreselijke droom... Die veerboot, waar stond die voor? Wilde de droom haar vertellen dat Robert verloren was? Dat hij zich op weg naar gene zijde bevond? Nee, dat mocht niet! Hij mocht niet weggaan, nu niet, nooit!

Ze slaagde er nog net in bij haar auto te komen voor haar benen haar niet meer konden dragen. Angst snoerde haar keel dicht. Ze ging op de bestuurdersplaats zitten, legde haar handen op het stuur, en toen kwamen eindelijk de langverwachte tranen...

1

APRIL

Lieveling,

Sinds drie maanden ben je niet meer bij me. Dat wil zeggen, natuurlijk ben je er, ik zie je lichaam in de kliniek, aangesloten op machines die je in leven houden terwijl je slaapt. Maar ik hoor je stem niet, voel je aanrakingen niet en je kijkt me ook niet aan.

Waar ben je? Dwaal je misschien door een labyrint waarvan je de uitgang niet kunt vinden? Zo stel ik me je coma voor. Het is als een doolhof die je gevangenhoudt. Misschien zoek je naar een uitgang, maar misschien heb je je ook neergelegd bij je lot en zit je nu in een hoekje, te zwak om verder te gaan.

Zelf voel ik me elke dag zwakker en ik weet niet hoelang ik het allemaal nog kan uithouden.

Hoor je misschien mijn stem? Probeer je die te volgen? Zo ja, dan roep ik je in het vervolg elke dag. Ik probeer de hoop niet op te geven dat je de kracht vindt weer bij me terug te komen.

Je weet toch vast nog wel dat we in de zomer willen gaan trouwen? Dat weet je beslist. Dat is over vier maanden. Tijd genoeg, nietwaar? Tijd genoeg om een manier te vinden. Ik zal proberen vol te houden.

Als je kunt, geef me dan alsjeblieft een aanwijzing wat ik moet doen om je hieruit te halen. Ik slaap momenteel weliswaar slecht,

*maar misschien vind je een gaatje in een van mijn dromen.
Kom alsjeblieft bij me terug, ik mis je zo!*

*In liefde,
je Mel*

De villa was niet veranderd. De rood met witte muren waarboven een torentje uitstak, rees op uit een zee van groen. De eerste licht-groene bladeren vertoonden zich aan de bomen, in de weiden glansde het geel van ontelbare boterbloemen.

Melanie begon langzamer te rijden om naar het meer te kijken dat aan het terrein grensde en waarvan het oppervlak voor ruim een derde was bedekt met waterlelies. Een zwaan trok majestueus zijn rondjes. De avondwolken die in het water weerspiegelden, leken net roze dotten watten.

Voor het eerst in maanden voelde Melanie warmte door zich heen stromen. Wat was ze hier lang niet geweest! Ze herinnerde zich gelukkige vakantiedagen en weekends, kerstvieringen in de foyer en nachten met onweer waarin iedereen wakker was gebleven tot het gerommel van de donder voorbij was.

Waarschijnlijk had haar moeder gelijk gehad toen ze zei dat een verblijf bij haar grootmoeders Melanie goed zou doen. Melanie had eerst tegengestribbeld, maar daarna ingezien dat het beter was wat afstand te nemen.

De afgelopen maanden waren een hel geweest. Vrijwel elke dag had Melanie aan Roberts ziekbed gezeten in de hoop dat er iets zou gebeuren. Maar het coma hield haar verloofde nog altijd in een vaste greep. De artsen vonden dat niet ongewoon, maar met de dag vervloog Melanies hoop hem ooit weer in de ogen te kunnen kijken en te kunnen zeggen dat ze van hem hield.

Nadat ze om het meer heen gereden was, reed ze de grindweg op, langs het bord met het opschrift **MODEMUSEUM BLUMEN-SEE**. Haar grootmoeder en overgrootmoeder hadden het museum ongeveer vijf jaar geleden geopend. Destijds waren ze samen uit Vietnam teruggekomen nadat ze daar een naaiatelier hadden op-

gericht. Ze hadden behoefte aan een nieuwe uitdaging en het kwam goed uit dat villa Blumensee, gelegen aan de rand van een Brandenburgs stadje, een nieuwe eigenaar zocht.

Na de val van de Muur was het gebouw in verval geraakt, en eigenlijk was het niets voor twee alleenstaande oudere vrouwen. Maar Hanna en Marie hadden ondanks alle bezwaren doorgezet en er ook geen aandacht aan geschonken dat hun burens aanvaankelijk meewarig om hun plannen hadden geglimlacht.

Melanies grootmoeders hadden het hun laten zien. Sinds een jaar of vijf was het museum rendabel – en het aantal bezoekers nam nog steeds toe

Op de parkeerplaats naast het hoofdgebouw parkeerde Melanie haar auto, pakte haar reistas van de achterbank en stapte uit. Het grind knarste onder haar schoenen en de geur van de eerste voorjaarsbloesems drong haar neus binnen. Dichte jasmijnstruiken scheidde het voorste gedeelte van de tuin af van het achterste, dat niet toegankelijk was voor bezoekers.

Nu was het museum gesloten, het terrein was volkomen leeg. Alleen een grasmaaier bromde in de verte.

Melanie beklom de trap die naar de ingang leidde en belde aan. Haar overgrootmoeder Hanna had de oude belinstallatie laten restaureren. Het prachtige ouderwetse geklingel kon Melanie buiten al horen.

Terwijl ze wachtte, keek ze naar de oude fontein in het midden van het ronde plein. Vanwege de enorme kosten aan water was die alleen in werking tijdens de openingstijden. De schitterende bonte bloemenborders langs de paden zagen er zeer verzorgd uit.

Daar klonken voetstappen in de foyer. Een gracieuze gestalte verscheen even in het raam naast de deur, toen werd er opgedaan.

Marie Bahrenboom, Melanies grootmoeder, was ondanks haar zevenenzeventig jaar nog altijd een schoonheid. Haar zilvergrijs gemêleerde haar droeg ze in een elegante wrong. Zoals altijd na werktijd droeg ze een van haar *áo dàis*, de traditionele gewaden die ze in haar tijd in Vietnam had leren waarderen. Ze bezat er tiental-

len van. Deze was van pruimblauwe zijde, versierd met zilveren stiksels.

Glimlachend sloot Marie haar kleindochter in de armen. ‘Kleintje, laat me je omhelzen! Fijn dat je een paar dagen bij ons blijft. Het zal je zeker goeddoen.’

‘Dat hoop ik,’ antwoordde Melanie. De herinneringen die ze aan deze plek verbond waren prettig, maar ze wist heel goed dat het gepieker weer zou beginnen zodra ze alleen in haar kamer was en de nacht aanbrak. ‘De laatste weken waren... vreselijk.’

Ze schaamde zich er vaak voor dat ze niet geduldig en kalm aan Roberts ziekbed kon zitten. Slechts met moeite was ze gewend geraakt aan zijn toestand. Ze hield van hem, maar de ziekenhuisbezoeken waren een belasting. Na drie maanden had haar lichaam zich op zijn manier verweerd. Ze had paniekaanvallen gekregen en haar huisarts was bang geweest dat zich een depressie zou ontwikkelen. Met een zwaar hart had ze zich gedwongen gevoeld aan de noodrem te trekken.

Marie, die leek te vermoeden wat Melanie dacht, streek haar zacht over haar haar, dat niet net als dat van haar grootmoeder zwart was, maar bruin – de Europese invloed in haar familie zette geleidelijk aan door. Maar Melanies ogen waren nog altijd amandelvormig – zoals bij alle vrouwen in de familie. Het Vietnamese erfgoed, noemde Robert dat altijd.

‘En hoe gaat het nu met hem?’ vroeg Marie nadat ze Melanie een moment lang had opgenomen.

‘Nog steeds hetzelfde. Hij slaapt. Het lijkt tot dusver allemaal onder controle, maar...’

Melanie deed even haar ogen dicht en probeerde de beelden van zich af te zetten. De mooie, sterke man met wie ze eigenlijk van de zomer wilde trouwen, was sterk vermagerd. Hulpeloos lag hij in bed, bewogen door hydraulische matrassen en bewaakt door talloze monitoren.

Melanie deed haar ogen weer open en onderdrukte haar tranen, toen maakte ze zich zachtjes los uit de omarming van haar grootmoeder. ‘Waar is grand-mère?’

Als kind had ze zich aangewend haar overgrootmoeder grand-mère te noemen, om Hanna en Marie uit elkaar te kunnen houden. Ze was drietalig opgegroeid: Hanna had haar Vietnamees bijgebracht, Marie Frans en Elena had erop gelet dat ze bij al die vreemde woorden het Duits niet vergat. Wanneer ze alle vier bij elkaar waren – wat de laatste tijd helaas maar zeer zelden gebeurde – werd hun gesprek tot een bonte mengeling van de drie talen, al naar gelang in welke taal hun een begrip te binnen schoot.

‘Maman is in haar salon, haar benen werken vandaag niet zo mee als ze zouden moeten, dus heb ik haar voor het raam geposteerd.’

‘Daar heeft ze vast de pest over in,’ zei Melanie, want ze kende Hanna als een beweeglijke oude dame die er een hekel aan had niets te kunnen doen. Waarom begon je anders ruim na je tachtigste nog een modemuseum?

‘Nou en of!! Ze was vanmorgen ontzettend kribbig. Ze vindt zo’n reuma-aanval verschrikkelijk. Maar geloof me, morgen of op z’n laatst overmorgen loopt ze weer als een kievit en commandeert onze suppoost en de tuinman.’

Marie leidde haar voorbij de expositieruimtes naar de trap. Melanie ving een glimp op van de japonnen die in glazen vitrines waren uitgestald met alles wat de dames in voorbije eeuwen hadden gedragen. Haar grootmoeders hadden een prachtige verzameling, in verschillende tinten en stijlen en inclusief accessoires als tasje, schoenen en hoeden. Het was haast niet te geloven zoals de mode zich vanaf de middeleeuwen tot de huidige tijd had ontwikkeld.

‘Hoe loopt Elena’s zaak eigenlijk?’ haalde Marie haar kleindochter uit haar overpeinzingen. ‘Ik heb al veel te lang niet met je moeder gebeld.’

‘De winkel loopt goed. Mama heeft een nieuwe collectie ontworpen, die ze in juli tijdens de Fashion Week wil presenteren.’

‘En jouw werk?’

‘Tja, ik... ik heb al lang geen opdrachten in het buitenland meer aangenomen.’ Melanie liet haar hoofd hangen. Ze miste het fotograferen en reizen vreselijk. Maar uit angst dat Roberts toestand

ineens kon verslechteren wees ze opdrachten af waarvoor ze naar het buitenland moest. Als ze al fotografeerde, dan deed ze dat in eigen land. Maar zulke opdrachten waren dun gezaaid, omdat de jonge modeontwerpers met het oog op de kosten zelf de camera hanteerden of vrienden inschakelden. ‘Maar met een beetje geluk bezorgt mijn agentschap me nog de een of andere opdracht in Berlijn.’

‘Robert zou willen dat je je met je werk bezighoudt. Dat moet je jezelf steeds voorhouden. Het zou hem helemaal niet bevallen als je vanwege hem de hele tijd thuiszit.’

Melanie zuchtte. ‘Dat is juist, maar het valt me zwaar me op iets anders te concentreren als ik weer naar het ziekenhuis moet. En daarna ben ik steeds zo op dat ik niet meer aan werken moet denken.’

Marie streelde troostend haar arm. ‘Het is niet niks wat je presteert. Toen je grootvader stierf, voelde ik me net zo. Bij hem duurde het maar drie weken, maar het waren de zwaarste van mijn leven.’

Melanie boog haar hoofd en kneep haar lippen op elkaar. Op het moment wilde ze er niet over praten. En ze wilde ook geen waardering voor wat ze deed. Of medelijden. Daar veranderde toch niets door. Marie leek dat te merken en hield meteen haar mond.

Zwijgend lieten ze de trap en de overloop achter zich en kwamen bij de deur van de salon, die op een kier stond.

De meubilering van de salon was eenvoudig gehouden en gaf een goed beeld van de verschillende fases van Hanna's leven. Er was een fraai beschilderde Chinese lakwerkkast die er heel oud uitzag en beslist het hart van iedere antiquair sneller zou doen kloppen. Midden in de ruimte stonden zware leren taboeretten, die uit de koloniale tijd afkomstig moesten zijn. In een stenen pot uit de jaren vijftig bloeide een sneeuwwitte orchidee; het bijzettafeltje was van glas en metaal en oogde heel modern tussen de andere meubelstukken.

Aan de openstaande balkondeur hing de windgong die Melanie